

blev anbefalet af Professor Castberg. Da siden i Genhold til Rancelliskrivelse af 11te April 1817 alle døvsstomme Børn skulde indtaldes til Døvsstummeinstitutet, blev paa Professor Castbergs udtrykkelige Indstilling hendes to døvsstomme Sødkende undtagne paa Betingelse af, at hun læste med dem. Hun fik flere døvsstomme Børn samlede, og Pastor Sveistrup i Nørup sendte ogsaa sin døvsstomme Datter over til Undervisningen, og i Aaret 1822 konfirmerede Pastor Sveistrup 4 af disse døvsstomme Børn i Nørup Kirke. Præstens egen Datter underviste senere to døvsstomme Børn, og den omtalte Møllerdatter, Bolette Christiansen, som hun hed, underviste ligeledes flere; og i 1829 bleve flere konfirmerede i Nørup Kirke, samme Aar sluttede Bolette Christiansen til Nørup Præstegaard for i Forening med Præstens døvsstomme Datter og Præsten selv at oprette en Anstalt for døvsstomme Børn. Den gik ualmindelig godt, fik vel ikke Statsunderstøttelse, men Amtsfattigkassen hjalp uformuende Forældre med at betale for deres Børns Ophold paa Anstalten, og Arbeidet fandt stor Paafjælnelse, særligt paa høieste Sted, saa at Frederik den 6te hædrede Bolette Christiansen med en Guldbrystplade med Indskriften: „For gavnlig Daad.“ I 1840 døde Sognepræsten, saa blev hans Søn, nuværende Pastor Sveistrup i Veien, kaldet til at være Faderens Efterfølger som Sognepræst for at fortsætte Faderens Gjerning, og denne Virksomhed for de døvsstomme Børn blev med Flid og Nærlighed forsat lige til 1861, da Pastor Sveistrup blev kaldet til Sønderjylland til Sognepræst i Rødning. Bolette Christiansen fulgte med, men Undervisningen blev, saavidt jeg veed, ikke forsat i Rødning; hun døde derovre 70 Aar gammel. Saadanne smaa Anstalter for døvsstomme Børn tror jeg altsaa, kunne være til stor Nytte, ja man kan vel endogjaa sige Belsignelse. Men naar jeg desuagtet sammen med det øvrige Udvalg har anbefalet, at man gjør dem til Statsanstalter, saa er det af den Grund, at jeg har været med til at undersøge de nu bestående private Anstalter og er bleven overbevist om, at de af let forklarlige Grunde staa paa et saadant Sted, at de ikke i nogenjønsthelt Henseende svare til de Fordringer, der nu med Rette maa stilles til saa-

danne, saa det gjælder om ikke at udsætte det, men at faae noget Andet i Stedet. Stjøndt vi jo for Tiden ikke have nogen Mænd eller Kvinder, der ganske særlig er en saadan Sag voksen og kunne optage denne Sag privat, er jeg dog kun gaaet med under den Forudsætning, at dersom der atter skulde fremstaa Mænd, som Sveistrup eller Keller, der have særlige Evner i den Retning og have Lyst til at optage denne Sag privat, at Staten da ikke vil undbrage dem sin Støtte, og at Staten ikke henhynsløst vil gennemføre den Skolevang, som blev indført ved Rancelliskrivelse af 11te April 1817 og ifølge Lov af 22de Marts 1880. paahviler døvsstomme Børn. I det Hele taget er det meget betænkeligt, at Staten griber ind — jeg kan næsten sige paa en brutal Maade — i Forholdet mellem Forældre og Børn. Det er imidlertid muligt, at det er nødvendigt, og at det ikke kan være anderledes, og jeg vil ikke stille Forslag om denne Lovs Afskaffelse, men jeg ønsker, at den maa blive anvendt saa human og hensynsfuldt, som det efter Omstændighederne er muligt, saa det tillades Forældre at lade deres Børn undervise privat, hvor det er muligt at kunne faae en fyldestgjørende Undervisning i den Henseende, og at de kunne faae Lov at beholde deres Børn 1 eller 2 Aar længere hjemme end efter den nuværende Lov, hvor særlige Forhold tale derfor. Jeg vil ikke sige, at Loven hidtil er gennemført hensynsløst, men det kunde dog sse, og vi maa alle ønske, at Loven gennemføres saa hensynsfuldt som muligt.

Naar det Spørgsmaal altsaa bliver afgjort bekræftende, og det synes jeg dog er det egentlige Hovedspørgsmaal: Skulle vi bort fra de private Anstalter til Statsanstalter, da vil jeg ganske bestemt anbefale, som Stillingen nu er, at bygge en Statsanstalt for de uegentlig døvsstomme Børn; og saa bliver det naturligt at spørge, om den skal bygges i Veile eller i Nyborg. Der maa jeg ubetinget anbefale at vælge Bladsen Veile. Den ærede Ordfører fortalte en hel Del om, hvor uentig man havde været i Kommissionsen. Det hender jeg som sagt slet Intet til. Den ærede Ordfører mente, at man kunde tænke sig mange Bevæggrunde til at vælge Nyborg. Ja, Tanken kan jo have frit Spillerum. Jeg kunde f. Ex. tænke mig